

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director: C. DISSESCU

Prim-Redactor: SILIU RĂDULESCU

Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Aurel Safirescu. — Reducerile posturilor magistraților inamovibili.

Dem. I. Perianu. — Perimarea acțiunilor reale și imobiliare.
Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. II.* — Bancrută frauduloasă. — Societăți anonime. — Directori. — Amnistie.

(Ministerul Public cu Dumitru Mitrică).

Curtea de Apel din București S. V-a. Contencios administrativ. — Refuzul autorității de a plăti salariul. — Punere în întârziere.

(Gheorghe Muleancă cu Regia Autonomă C. F. R.)

Curtea de Apel din Gratoava. — Camera de punere sub acuzare. — (Bancrută frauduloasă. — Societăți anonime. — Directori. — Amnistie).

(Ministerul Public cu Dumitru Mitrică).

Tribunalul Ilfov S. I. comercială. — Gaj. — Garantarea celei de a doua datorii. — Prezumție.

(I. G. Vântu cu Banca Națională).

REDUCERILE POSTURILOR MAGISTRAȚILOR INAMOVIBILI

Încă din Octombrie — Noembrie 1930 s'a vorbit că se vor face reduceri la Ministerul Justiției, — suprimări de posturi de judecători inamovibili... Dar ce se va face cu magistrații inamovibili? Cari judecători vor fi considerați ca „supra-numerari” și vor fi reduși? După ce norme, care criteriu?

Pe la începutul lui Decembrie 1930, svonul persista, iar la data de 23 Decembrie 1930, s'a votat de Cameră și în aceeași zi (23 Decembrie 1930) și de Senat bugetul Ministerului de Justiție, exact cu reducerile, de cari ne informaseră unii colegi cari călătoresc mai des pela București.

Pentru toate suprimările și desființările acestea se dă ca motiv „economiiile bugetare”.

Știm că la Ministerul de Justiție în anul trecut 1930, s'au înființat peste una sută de posturi noi de magistrați dela judecători și până la consilieri de Casație. În expunerea de motive a bugetului Ministerului de Justiție pe anul 1930 se menționează „că situațiunea „generală a finanțelor Țării, nu permitea nici de data „aceasta rezolvarea integrală a problemei dotărei instanțelor judecătorești cu personalul de care mai are „nevoie!! și prin proiectul de față (1930) s'au rezolvat „cele mai indispensabile”...

Ne întrebăm cu toții: cum în 1930, s'au înființat — cu toată criza financiară și economică prin care treceam și atunci — atâtea posturi noi „necesare” și „indispensabile”? peste o sută: (9 consilieri de Curte de Casație, 7 președinți de Curte de Apel cu

secțiunile de Curți noi înființate și cu înființarea posturilor de primi președinți fără secție acolo unde sunt 3 sau mai multe secțiuni, 10 posturi de președinți de secție de Tribunal, 18 judecători de ședință (concordatari), alții 20 judecători de ședință, (din cari 5 la Tribunalul Ilfov), — pentru că să „descongestioneze” instanțele respective de o aglomerare prea mare de procese. S'au mai creat 2 secții de Curte la București, o secție la Timișoara, apoi judecători de ocoale, fără să socotim aici și magistrații numiți în comitetul central și în comisiunile regionale (de revizuire) dela reședințele directoratelor ministeriale.

Suprimările și reducerile ce ni se impun astăzi sunt următoarele: cinci consilieri dela Curțile de Apel din Ardeal: Brașov, Cluj, Oradea, Cernăuți, Timișoara; 10 secții de Tribunal, vr'o 20 judecători de ședință și 40 judecători de ocoale. Pare-mi-se că nu mai avem caz în anele magistraturii Țării, când să se desființeze în masă atâtea instanțe, secțiuni și posturi de judecători inamovibili.

Cel puțin înainte de război, la Ministerul de Justiție nu se făceau nici sporuri, nici suprimări... toate erau fixate, biae determinate, în numărul minimal, strict necesare. Mi aduc aminte că dacă lucrările se aglomerau peste măsură, cu mare greutate se putea obține înființarea unui post nou de ajutor de grefier; era un eveniment de se mai adăoga un post nou de judecător.

La Ministerul de Justiție nu s'au făcut reduceri de personal, chiar și atunci când am trecut prin crizele economico-financiare cele mai acute. Când s'au hotărât cele mai mari reduceri, în timpul guvernului presidat de Dim. Sturdza (1898—1899) vestita curbă a lui Haret n'a atins de cât câteva judecătorii de ocoale. Bine înțeles că reduceri de salarii s'au făcut și atunci peste tot și la întreg personalul judecătoreesc. Chiar judecătorii de ocoale, dela fostul ministru Thoma Stelian care le-a sporit fiindcă mărise și competența judecătorului de ocol, atât civilă cât și penale — n'au mai fost însă de atunci reduse. Au fost bine fixate după numărul de afaceri avându-se în vedere depărtarea prea mare dela Tribunal sau alte reședințe de judecătorii...

Desființarea unei judecătorii aduce o perturbare destul de mare, pierd avantajii pe care-l aveau în

pricinații dela reședință și din împrejurimi de a avea justiția la îndemână; transportul archivei... și dosarelor care trebuie să se facă cu cea mai mare îngrijire; dar D-nii avocați cari erau de câțva timp stabiliți în localitate și tot astfel și personalul judecătoriei.

Voi mai adăoga că desființarea a câteva zeci de judecătoriai zdruncină și inamovibilitatea mai ales când cu puțin mai înainte (în 1930) ai înființat mai multe judecătoriai și secții de Tribunale.

Am convingerea deplină că ceea ce a ridicat la noi nivelul prestigiului și autorității judecătorilor de ocoale și a adus o reală îmbunătățire în distribuirea justiției la sate, a fost inamovibilitatea pe care a acordat-o la 1908 — neuitatul nostru ministru de Justiție: Thoma Stelian, tuturor judecătoriilor de ocoale și pe care a ocrotit-o și întărit-o și mai mult toți miniștrii cari s-au succedat.

La judecătoriile de ocoale cu reședințele mai îndepărtate și mai izolate, mulți judecători — elemente bune — nu primeau să fie numiți ori căutau să scape dela asemenea officii de judecătoriai, unde nu aveau nici un fel de confort; în viitor acești judecători pe lângă atâtea privațiuni ce vor încerca, vor mai avea și teama că într-o bună zi vor fi „desființați“. Am arătat într'un articol anterior că ar trebui să se facă înlesniri acestor „apostoli“ judecătorești, construindu-se localuri de judecătoriai încăpătoare atât pentru officiu judecătorei, câtși pentru locuințele lor; înaintările pe loc pe cari le-au avut numai acești magistrați (ulterior și judecători de instrucție) dela 1908 până la 1930 era o răsplată bine meritată a lor.

* * *

Intre magistrații ale căror posturi se suprimă sunt și cinci consilieri dela Curțile de Apel din Ardeal. Pe lângă motivul de „economii budgetare“ se mai dă în expunerea de motive a budgetului pe 1931 și următorul motiv (special pentru consilieri): în Ardeal nu există nici acum instituțiunea Curților cu Jurați și că locurile acestor consilieri cari se suprimă acuma, erau înființate anume pentru aceste Curți cu Jurați“. Aceste motive s'au trecut în expunerea de motive ce însoțește budgetul Ministerului de Justiție pe 1931, votat la 23 Decembrie 1930, iar ulterior acestei date — după o săptămână — se prevede în textul legii prin care se modifică organizarea judecătorească că pe viitor (dela 1 Ianuarie 1931) Curțile cu Jurați în vechiul Regat se vor prezida de Prim-președintele Tribunalului respectiv, asistat de 2 judecători ai aceluiași Tribunal. (A se vedea expunerea de motive a noului budget votat la 23 Decembrie 1930, în comparație cu textul legii modificătoare a organiz. judecăt. din 1 Ianuarie 1931, în articolele 40—42 din această lege).

Actualmente în Ardeal n'avem Curți cu jurați (suspendată funcțiunea lor sub regimul vechiu maghiar, înainte de 1916) iar în vechiul regat avem Curți cu jurați, dar prezidate de prim-președintele Tribunalului, care a intrat în toate atribuțiunile pe cari le avea mai înainte Consilierul dela Curtea de Apel. Ar fi trebuit

deci ca și în vechiul regat să se desființeze câte un consilier sau să fie menținuți și cei din Ardeal, aceștia cari urmau să fie suprimați. În vechiul regat ca și în Ardeal, dela sesizarea justiției cu săvârșirea unei crime și până la actul de acuzare procedura penală este aceeași, întru-cât s'a unificat (prin legea din 1925 a defunctului Gh. Mărzescu). După ce actul de acuzare s'a redactat, dosarul în vechiul regat se va trimite la Curtea cu jurați, care va fi prezidată dela 1 Ianuarie 1931, de prim-prezidentul sau presidentul *Tribunalului* iar în Ardeal — dosarul cu actul de acuzare în toate cauzele criminale de competență juraților în vechiul regat, — se va trimite tot primului-președinte al Tribunalului, pentru a-i fixa termen de judecată *la Tribunal* cu I-a instanță. Deosebirea este că în vechiul regat deciziunea dată de Curtea de jurați va putea fi atacată numai cu recurs la Inalta Curte de Casație, pe când sentințele Tribunalelor, date în Ardeal în cauzele criminale (cari se judecau și aci mai înainte de 1916 tot de curtea cu jurați) se pronunță cu drept de apel și mai totdeauna se face apel la Curțile de Apel. Iată dar că în această situațiune consilierii curților de apel au mai multe atribuțiuni, mai mult de lucru în penal în Ardeal decât în vechiul regat. Amintim aici că și în celelalte cauze penale competența Curților de apel din Ardeal este mai întinsă prin aceea că competența judecătoriilor de ocoale este mai mică. Mă explic: multe cauze penale cari în regat se judecă de judecătoriile de ocoale ca prima instanță, cu apel la Tribunal, în Ardeal se judecă de Tribunale în I-a instanță cu apel la Curte, de ex. toate furturile calificate (cele mai frecvente infracțiuni), se judecă în Ardeal de Tribunal cu apel la Curte, pe când în vechiul regat aproape toate sunt de competența judecătoriei în I-a instanță și cu apel la Tribunal.

* * *

Suprimările acestea de posturi și chiar de instanțe judecătorești, formate din magistrați inamovibili ating, *lovesc în principiul inamovibilității?*

Răspundem că după părerea noastră aceste dispozițiuni din legea budgetară, ca și cele din legea modificătoare a organizării judecătorești, promulgată la 1 Ianuarie 1931, lovesc în principiul inamovibilității și deci în contra art. 104 din Constituțiune, care consfințește acest principiu.

La toate instanțele judecătorești, unde se aflase (chiar înainte de votarea budgetului și a legii de organizare judecătorească, art. II și IV,) că se vor face reduceri, suprimări . . . inamovibilitatea de fapt a fost suspendată. Convingerea despre această mi-au dat-o colegii dela Curtea din Brașov cari mi-au arătat care este starea lor sufletească și spiritul de independență pe care l-au avut înainte și după anunțarea acestor suprimări. Atât înainte în proiect cât și după votarea budgetului și a textului de lege, care prevede suprimările, nu s'a precizat că magistratul „supranumerar“ se va socoti acel care va fi mai nou intrat în Curte sau Tribunal, după cum ar fi fost și legal și

firesc. S'a lăsat a înțelege că va fi acel designat de Ministru, cu avizul Consiliului superior. Deci ori-care consilieri din cei 14 la Curțile cu 2 secții și din cei 20 consilieri dela Curțile din Cluj și Timișoara, ar fi putut fi „transferat” la o instanță similară. Dacă s'ar fi precizat că cel mai nou va fi considerat „supra numerar” și va fi transferat și acesta cu paza și respectarea dispozițiilor legale (de organizarea judecătorească, art. 131 – 141 și art. 104 din Constituțiune), efectul vătămător spiritului inamovibilității ar fi fost mai restrâns, localizat la unul (postul celui mai nou).

Situațiunea de incertitudine și turburare a spiritului de neatarnare a magistraților inamovibili dela instanțele unde s'a anunțat suprimarea unui post de consilier, s'a ivit din momentul ce s'a anunțat această suprimare și s'a mărit odată cu votarea bugetului (23 Decembrie 1930) și cu promulgarea legii modificatoare a organizării judecătorești dela 1 Ianuarie 1931 și aceasta se va prelungi până în ziua când se va proceda în mod efectiv la „suprimarea” postului. Este necesar ca această suprimare să se facă mai curând și să se găsească modalitatea cea mai bună și legală pentru aceasta.

Legea nementionată neprecizând care va fi magistratul supra numerar și care va fi modalitatea suprimării a creiat situațiunea de mai sus, care este de natură să producă un efect contrar spiritului de independență și de integritate a magistratului.

Legea prevede că se suprimă unul din posturile de consilier dela Curțile de Apel : Brașov, Cluj, Cernăuți, Oradea și Timișoara ; *ei bine la aceste Curți prevăzute cu „reduceri” toți consilierii s'au temut ca fie care din ei va putea să fie „suprimatul” Curții și la vârsta lui, la cei 20—30 ani de magistratură !! să fie transferat într'un loc „similar”*. Insemna a-i aplica „transferarea” pedeapsă aspră fără o hotărâre disciplinară a Comisiunii de judecată, în contra dispozițiilor art. 138 și 139 din legea organizării.

Nu este aceasta o știrbire a inamovibilității ? al cărei definiție dată de lege încă din anul 1890 art. 93) este tocmai aceasta : să nu poată fi transferat nici prin înaintare fără consimțământul său“.

Prin mijlocul acesta : „suprimarea” postului și transferarea magistratului, fără consimțământului său se înfrânge principiul sfânt al inamovibilității magistraturei, pârghia pe care se reazimă independența, neatarnarea judecătorilor noștri.

Să nu se răspundă cu argumente ca acela istoric : „că și în Franța s'a suprimat o secție sau chiar o Curte întreagă prin 1880“. Să ni se arate precis și cu documente tot'astfel s'a procedat atunci la Francezi s'au înființat cu un an înainte 100 posturi noi ? s'au dat atâtea gradații cu 4—5 luni mai înainte ? Și ce s'a făcut cu magistrații cari compuneau Curtea „suprimată” ? Ce criterii s'a urmat ? S'au plasat în alte locuri similare vacante cu consimțământul lor ? Dar mergem și mai departe, dacă vor fi comis și Francezii o greșală ? De ce să-i imităm în totul și în toate ?

La noi, s'a discutat această chestiune în 1925 cu ocazia votării art. 315 din actuala lege de organizare judecătorească. Atunci au intervenit în discuție doi deputați, iostii ministrii D. Eduard Mirto și D. Iunian, și cari au cerut cu cea mai mare energie că la transferarea magistraților să se ceară *nu numai avizul consiliului superior, dar și consimțământul magistraților inamovibili* pentru transferare și au stăruit mult să se prevadă expres în textul art. 315 această mențiune (a se vedea desbaterile parlamentare din 1925).

În art. 104 din Constituțiune se consfințește *inamovibilitatea* magistraților *ca un principiu constituțional* și se adaugă : „în condițiunile stabilite în I-a lege de organizare judecătorească și prin legea de organizare din 1925 se fixează aceste condițiuni speciale. Ce însemnează „în condițiunile speciale” pe cari legea le va fixa ? Aceste condițiuni trebuie să fie de așa natură, încât să nu atingă principiul inamovibilității în esența lui.

S'au fixat aceste condițiuni printr'o lege și care este acea lege ? Legea pentru unificarea organizării judecătorești, care s'a promulgat îndată după votarea Constituției, care cuprinde într'un capitol întreg (art. 137-145) condițiunile inamovibilității.

Art. 132 : „Membrii ordinului judecătorecc numiți în condițiunile legii de față, inamovibili, afară de membrii ministerului public... cari nu se bucură de cât de stabilitate“.

Art. 188 : „Magistrații inamovibili nu pierd funcțiunile lor decât prin :

- a) demisiune,
- b) ajungere la limită de vârste,
- c) punere în retragere pentru infirmități...
- d) hotărâre disciplinară a comisiunii competente.

Ei nu pot fi transferați, nici prin înaintare, decât cu consimțământul lor“.

Odată stabilite aceste condițiuni în I-a lege de organizare care a urmat noiei Constituțiuni, rămân câștigate pe viitor... și în afară de aceasta nu se admite nici o condițiune care ar ieși din sfera noțiunei de inamovibilitate. Aceasta este definiția clasică, legală și universală :

inamovibil este acela ce nu poate fi mutat fără consimțământ, nici prin înaintare. Din moment ce suprimi consimțământul, suprimi inamovibilitatea, care este expres prevăzută de art. 104 din Constituțiune.

Art. 138 între acele condițiuni, nu prevede și pe acela al desființării (suprimării) unui post... ceea ce a făcut pe D-nii Mirto și Iunian să declare la 1925 solemn și precis aceste cuvinte : „a suprima postul unui magistrat inamovibil, însemnează a suprima inamovibilitatea“.

Aurel Safirescu

Consilier Curtea de Apel Brașov

DESPRE PERIMAREA ACȚIUNILOR REALE ȘI IMOBILIARE

Orice acțiune se va perima, zice art. 257 din procedura civilă, după cererea părții interesate, dacă partea va lăsa să treacă doi ani de la cel din urmă act de procedură.

Partea, care voește perimarea, va trebui să facă o cerere către instanța respectivă, iar judecătorul, îndată ce primește cererea, va ordona de urgență constatarea de fapt a tuturor actelor de procedură a căror perimare se cere, dispunând totodată citarea de urgență a părților, iar la ziua înfățișării judecata, după ce va asculta pe părți, se va pronunța asupra cererii de perimare.

Acestea sunt, în principiu, condițiile cerute și procedura perimării în conformitate cu art. 257 pr. civ.

Până acum, nimic nou n'a turburat aplicațiunea continuă și liniștită a acestui articol.

Dacă a urmat discuții în doctrină și în jurisprudență, aceste discuții au urmat mai mult asupra actelor faterupătoare de perimare, mai puțin asupra altor chestiuni venite intempestiv în discuție și aproape deloc asupra distincțiilor, ce trebuie să facem acțiunilor.

S'ar părea deci că acest articol a rezolvat definitiv și complet modul principal de perimare al tuturilor acțiunilor de orice fel și categorie.

Dacă însă examinăm mai cu atenție modul de clasificare și clarificare al acțiunilor, atunci abia putem vedea, că perimarea nu se poate aplica în același fel în privința tuturor acțiunilor.

Și ca să putem înțelege mai bine această subtilitate, este nevoie să facem o mică comparație între procedura geneveză și între procedura noastră în materia perimărilor.

În codul de procedură geneveză perimarea are loc deplin drept și operează numai prin simpla constatare a grefierului, că nu s'a făcut nici un act de procedură cu caracter contradictor de la suspendare și până la cererea de perimare, astfel că, după procedura geneveză, ori ce fel de acțiune, ori cum ar fi ea, se perimă deplin drept, numai prin simpla constatare a grefierului, că de la suspendare și până la cererea de perimare n'a urmat nici un act de procedură cu caracter contradictor.

În codul nostru de procedură civilă sunt însă cu totul alte dispozițiuni, și care duc la alte concluzii.

Perimarea, după procedura noastră, nu se pronunță de Tribunal, din oficiu, ci se pronunță după o cerere expresă făcută de pârât în mod principal, pe cale de acțiune în perimare, în contradictoriu cu reclamantul din acțiune, sau cu cesionarul acțiunii, iar nu pe cale incidentală, cu ocaziunea înfățișării sau a judecării procesului.

Astfel că perimarea nu operează în procedura noastră, deplin drept, ci trebuie discutată în mod contradictoriu cu partea interesată.

Cine poate fi considerat ca parte interesată într'o perimare ?

Prin parte interesată, în sensul art. 257 pr. civ. — zice Inalta Curte trebuie a se înțelege atât reclamantul cât și intimatul. (Cas. I, 16 Martie 1910).

Prin urmare, în cazul unei acțiuni în revendicare, după procedura noastră, partea interesată este reclamantul, care revendică imobilul iar în cazul vânzării imobilului revendicat, partea interesată numai poate fi fostul reclamant, ci noul reclamant adică noul achizitor al imobilului sau — și mai exact cel asupra căruia a trecut acțiunea în revendicare.

Sa examinăm un moment această acțiune în revendicare.

Acțiunea în revendicare este o acțiune reală și imobiliară, tranzmisibilă și cesibilă ca și dreptul real.

Prin acțiunea reală reclamăm asupra unei persoane care nu este obligată către noi, dar care deține un imobil, asupra căruia avem dreptul de proprietate, sau mai bine zis pretindem, că avem dreptul de proprietate.

Această acțiune este îndreptată în contra detentorului de către proprietarul imobilului deținut.

Detentorul nu poate, în mod valabil, să transmită deținerea, pe când proprietarul reclamat al imobilului deținut poate oricând să transmită sau să cedeze dreptul său de proprietate asupra aceluiași imobil și deci poate să transmită și acțiunea reală, pe care o făcuse pentru revendicarea imobilului deținut.

Detentorul pârât este deci în orice moment în stare să știe cine este stăpânul imobilului, prin registrele de transcripțiuni ale Tribunalului și deci este în stare în orice moment să știe, cine este stăpânul acțiunii în revendicare.

În momentul când se gândește la perimare, pârâtul trebuie deci să se asigure față de cine trebuie să ceară perimarea.

În caz de moarte a reclamantului, fie că acțiunea e personală și mobilă, fie că e reală și imobiliară trebuie să citeze pe moștenitorii reclamantului, fie că sunt majori fie că sunt minori.

Legea avantagiază pe pârât, prin aceea că perimă acțiunea chiar în privința minorilor cari n'au tutore, dar nu-l scutește de a cita în locul reclamantului încetat din viață pe moștenitorii lui.

Cu alte cuvinte el trebuie să știe înainte de a cere perimarea dacă reclamantului mai trăește sau nu.

Și e mult mai greu, ca să știe acest fapt, care de multe ori rămâne necunoscut chiar familiei, — necum unui străin, — decât ca să știe, dacă reclamantul a vândut sau nu imobilul, ce revendică.

Pentru a afla faptul morții, trebuie să i-l spună alții; pentru a afla faptul înstrăinării n'are nevoie de nimeni ci poate singur să-l afle din registrele de mutațiuni.

Așa că, în cazul unei acțiuni reale și imobiliare poate ușor afla, dacă reclamantul mai este sau nu proprietarul imobilului revendicat, prin cercetarea registrelor de sarcini dela data suspendării procesului și până în momentul când se gândește să ceară perimarea.

Această delicată chestiune atât de subtilă și aproape

imperceptibilă este de o importanță capitală prin efectele ei, câte odată periculoase, dar în cele mai multe cazuri proteguitoare de drepturi, cari sunt salvarea nenorociților ajunși pe marginea prăpastiei și a dezastului.

Să luăm de pildă cazul unui reclamant, care revendică de la un părât imobilul rămas lui moștenire dela părinți, pe care un uzurpator — în timpul minorității — îl vânduse părâtului, sau chiar dela părât, el însuși uzurpator.

Se suspendă acțiunea în revendicare dintr'un motiv oarecare.

Cu titlurile pe care le are reclamantul convinge pe un terț să-i cumpere imobilul în chestiune.

Reclamantul nemai având nici un interes lasă acțiunea să se perime. Părâtul cere perimarea. Noul achizitor nu știe nimic. Se citează numai fostul reclamant. După interpretarea curentă a art. 257 acțiunea se perimă.

Noul achizitor trebuie să facă o nouă acțiune în revendicare, dacă în acest interval de timp nu s'a prescris acțiunea.

Dacă, în acest timp, a trecut termenul de prescripție acțiunea nu mai are nici o valoare, iar noul achizitor rămâne fără imobil.

Pe când după adevărata și justa interpretare a art. 257 pr. civ. noul achizitor poate oricând să ceară deschiderea procesului, atâta timp cât n'a fost citat personal în cererea de perimare.

Iată dar, că aplicațiunea de până acum a art. 257 din procedura civilă este și nelogică și nejuridică.

Și ca să ajungem la această interpretare nu întrebuițăm sofisme, ci numai judecăți logice, în cari premisele și concluziile sunt într'o perfectă armonie.

„Atâta vreme cât mintea noastră este întregă și normală, vom înțelege întotdeauna ceea ce e de înțeles”, zice Herbert Spencer, în Primele principii, ale filosofiei lui.

Dem. I. Perianu

Avocat
Membru în Consiliul de disciplină al Baroului de Ilfov

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 7 Octombrie 1930

Președinția Dnului C. G. Rătescu, președinte

Ministerul Public cu Dumitru Mitrică zis Matache

BANCROTA FRAUDULOASĂ. — SOCIETATE ANONIMĂ. — ADMINISTRATORII EI. — FALIMENTUL SOCIETĂȚII. — AMNISTIE. — ART. 880, 881 ȘI 884 AL. 2 C. COMERCIAL. — ART. 2 DIN LEGEA ADMISTIEI.

În caz de faliment al unei societăți în comandită pe acțiuni sau anonime, administratorii și directorii societății fiind pedepsiți potrivit art. 884 al. 2 ca bancratari simpli, chiar dacă ar fi culpabili de vreunul din faptele

cari constituie bancruta frauduloasă, urmează că ei pot beneficia de amnistie, deși prin art. 2 din legea de amnistie bancruta frauduloasă este exceptată de la beneficiul acestei amnistii, de oare-ce în sistemul nostru penal, este de principiu, că natura pedepsei prescrisă de legiuitor pentru o infracțiune, determină caracterul acelei infracțiuni.

No. 4715. — Respins recursul făcut de Parchetul General a Curții de Apel din Craiova în potriiva deciziunii cu No. 460/930 a Camerii de punere sub acuzare a acelei Curți în proces cu Dumitru Mitrică zis Matache.

Curtea deliberând,

Asupra recursului introdus de parchetul General al Curții de Apel din Craiova, împotriva deciziunii cu No. 460/930 a Camerii de punere sub acuzare pe lângă aceiași Curte, prin care respingându-i-se ca nefondată opoziția îndreptată împotriva ordonanței definitive cu No. 149/930 a D-lui Judecător de instrucție de pe lângă Tribunalul Dolj, cabinetul II, s'a menținut scoaterea de sub urmărire a lui Dumitru Mitrică zis Matache din Plenița Dolj ca fiind amestiat de faptul ce se impută.

Asupra motivului de casare astfel formulat : „Violarea art. 880, 882, 884. c. com. și art. 2 din legea pentru amnesteria unor infracțiuni de Competința instanțelor ordinare, promulgată și publicată în Monitorul Oficial No. 121 din Iunie 1929.

Având în vedere că din deciziunea Camerei de punere sub acuzare rezultă că prin ordonanța cu No. 149/930, D-l Judecător de Instrucție al Cabinetului II de pe lângă tribunalul Dolj, a declarat amestiat pe D-l Mitrică director al Băncii Agricole din Plenița Dolj, inculpat de a fi comis delictul de bancrută simplă și de faptul că falimentul băncii ce conducea avea un caracter fraudulos.

Că declarându-se opoziție de către parchetul General al Curții de Apel din Craiova, împotriva acestei ordonanțe, Camera de punere sub acuzare a confirmat-o.

Având în vedere că împotriva acestei confirmări s'a introdus recursul de față susținându-se că în mod greșit s'a acordat inculpatului beneficiul amnestiei, întrucât delictul de bancrută frauduloasă ce i se impută deși pedepsit ca bancrută simplă din cauza calității infractorului nu-și putea perde caracterul său și era exceptat prin legea amnestiei.

Considerând că după dispozițiunile art. 884 al. 2 c. com. în caz de faliment al unei societăți în comandită prin acțiuni sau anonime, cum este cazul în speță, administratorii sau directorii lor, culpabili chiar de ar fi de vreunul din faptele constituind bancruta frauduloasă prevăzută de art. 880 C. Com. ei vor fi totuși pedepsiți ca bancratari simpli conform art. 881 C. com.

Considerând că în sistemul nostru penal este de principiu că natura pedepsei prescrisă de legiuitor pentru o infracțiune, determină caracterul acelei infracțiuni.

Că din moment ce pentru acest caz legiuitorul a dispus aplicarea pedepsei prevăzute pentru bancrută simplă, arătând în mod expres că se va proceda astfel independent de faptul ca infracțiunea dovedită în sarcina unei asemenea persoane ar constitui și delictul de bancrută frauduloasă, faptele puse în sarcina inculpatului nu puteau îmbrăca decât calificarea dată de instanțele ordinare.

Că față de cele stabilite în fapt de către instanțe,

infracțiunea intră de asemenea în cadrul legii de amnistie, fiind Comisă anterior promulgării ei, nefiind din cele exceptate prin art. 2 din aceeași lege și cursul justiției fiind încă în stadiul instrucțiunii și deci Camera de fond nu a violat prin nimic disp. art. 880, 882 și C. Com. sau art. 2 din legea amnistiei, cum se pretinde prin motivul enunțat.

Că deci recursul astfel motivat urmează a se respinge ca fără temei.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența de la 14 Ianuarie 1931

Președinția D-lui N. Ciurea Președinte

Gheorghe Muleancă cu Regia Autonomă C. F. R.

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — SALARIU. — REFUZUL AUTORITĂȚII ADMINISTRATIVE DE A' L ACHITA. — ACT ADMINISTRATIV DE AUTORITATE. — ART. 1 DIN LEGEA CONTENCIOSULUI ADMINISTRATIV.

CONTENCIOS ADMINISTRATIV. — SALARIU. — NEACHITARE. — DACĂ ACȚIUNEA ÎN JUSTIȚIE CONSTITUE ÎN ASEMENEA CAZ O PUNERE ÎN ÎNTÂRZIERE. — ART. 1 ȘI 4 DIN LEGEA PENTRU CONTENCIOSUL ADMINISTRATIV.

1° Refuzul administrațiunii de a plăti unui funcționar public salariul cuvenit fonform legii, constituie un act administrativ de autoritate, de oare ce administrația în atare caz procedează ca organ de executare a legii învestită cu calitatea de autoritate publică.

2° Exercițiul acțiunii în contencios fiind subordonat preexistenței actului administrativ, simpla cerere de chemare în judecată nu poate fi considerată ca o punere în întârziere care să-l înlocuiască.

No. 2. — Respinsă ca nefundată acțiunea intentată de reclamantul Gheorghe Muleancă pe baza legii de contencios administrativ în proces cu Regia Autonomă C. F. R.

Curtea,

Deliberând asupra acțiunii intentată de reclamantul Muleancă Gheorghe cu petițiunea înregistrată la No. 2884/930;

Având în vedere concluziunile puse de părțiși celelalte acte dela dosar;

Având în vedere că reclamantul în calitate de picher C. F. R. prin petițiunea introductivă de instanță, chiamă în judecată prin reprezentantul său legal, Regia Autonomă C. F. R. și cere ca pe baza art. 1 și 4 din legea contenciosului administrativ, a art. 107 din Constituție și a art. 33 al. III din legea de organizare C. F. R., să fie obligată a-i plăti salariul cuvenit dela data de 2 Mai. 1929, când a fost suspendat din funcție și până la 7 Iunie 1930, data la care această suspendare i-a fost ridicată.

Având în vedere că retuzul unei administrațiuni de a plăti unui funcționar public salariul cuvenit conform legii, constituie un act administrativ de autoritate, de oare ce administrația în atare caz procedează ca or-

gan de executare a legii investită cu calitatea de autoritate publică;

Considerând că întrucât actul administrativ de autoritate fiind prin esența sa o manifestare de voință menită a crea un raport de drept, el trebuie neapărat să se producă printr'o manifestare concretă;

Că în speță refuzul de plată a salariului urma să se producă printr'o declarație dată în acest sens de părată;

Având în vedere că singura excepțiune când asemenea declarație nu e necesară, ci simpla tăcere a administrației poate servi de bază unei acțiuni în contencios, este aceea prevăzută de art. 4 al. ultim din legea contenciosului;

Că aceasta însă numai pentru cazul când particularul a adresat în prealabil administrației cererea sa și aceasta în termenul acolo stipulat nu a dat nici un răspuns;

Că întrucât dar exercițiul acțiunii în contencios este subordonat preexistenței actului administrativ, simpla cerere de chemare în judecată, nu poate fi considerată ca o punere în întârziere care să-l înlocuiască și să justifice refuzul de plata salariului a autorității.

Considerând că întru cât în speță reclamantul nu produce nici un act din care să rezulte că administrația părată a refuzat să-i achite salariul, sau că el în acest scop și potrivit art. 4 din legea contenciosului administrativ i a adresat o cerere la care în termenul legal nu a primit nici un răspuns, acțiunea este neintemeiată și urmează ca atare a fi respinsă.

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier Ernest Ceaur Aslan respinge.

Semnați: N. Ciurea, Ernest Ceaur Aslan, N. Georgian.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA CAMERA DE PUNERE SUB ACUZARE

Ședința de la 25 Iulie 1930

Președinția D lui B. Crivetz, consilier

Ministerul Public cu Dumitru Mitrică zis Matache

BANCROTA FRAUDULOASĂ. — SOCIETATE ANONIMĂ. — DIRECTORI ȘI ADMINISTRATORII EI. — FALIMENTUL SOCIETĂȚII — AMNISTIE. — ART. 830, 881 ȘI 884 AL. 2 C. COMERCIAL. — ART. 2 DIN LEGEA DE AMNISTIE.

Potrivit art. 884 al. 2 c. com. în caz de faliment al unei societăți anonime sau în comandită pe acțiuni, directorii și administratorii lor, chiar dacă ar fi culpabili pentru unul din faptele cari constituie bancruta frauduloasă, fiind pedepsiți numai ca bancrutari simpli, urmează că ei vor putea beneficia de dispozițiunile legii de amnistie, care exceptează numai faptele constituind bancruta frauduloasă, de oare-ce calificarea faptului se face după natura pedepsei care se aplică.

No. 460. — Respinsă ca nefundată opoziția făcută de către D-l Procuror General al Curții de apel din Craiova în contra ordonanței definitive cu No. 149/930 a d-lui judecător de instrucție al Tribunalului Dolj cabinetul I, în proces cu Dumitru Mitrică zis Matache.

Camera,

Asupra opoziției de față.

Având în vedere actele cauzei și concluziunile D-lui Procuror General D. Stefla.

Având în vedere că din actele de instrucție rezultă că Societatea Anonimă de Credit Banca Agricolă Comercială din Plenița al cărei Director era căpitanul Dumitru C. Mitrică, fiind în încetare de plăți încă dela 3 Iauuarie 1928, prin sentința Comercială a Tribunalului Dolj s. III cu No. 861 din 13 Septembrie 1928, a fost declarată în stare de faliment, iar Parchetul acelui Tribunal prin rechizitorul introductiv cu No. 9178/928 a deschis acțiune publică contra susnumitului Director, pentru faptele prevăzute și pedepsite de art. 876, 877, 881, 880 și 882 Cod Comercial și a fost sesizat D-l Jude Instructor al Tribunalului Dolj Cabinetul II cu instruirea faptului.

Având în vedere că D-l Jude Instructor prin ordonanța definitivă cu No. 149/930, constată că în urma relațiunei D-lui Judecător Sindic al Tribunalului Dolje însărcinat cu operațiunea falimentului în conformitat cu art. 766 Comercial și adresată Tribunalului, arătată susnumita Societate Anonimă, nu posedă nici un fel de activ, față de un pasiv de 1.277,953 lei, și că deci falimentul ar avea un caracter fraudulos și că Directorul ei Căpitan Dumitru Mitrică, a mai comis și delictul de bancrută simplă, de oarece n'a ținut registrele în regulă, n'a făcut bilanț și inventar anual, nu a făcut declarația de încetare de plăți, și că ar fi făcut cheltuieli mai mari decât veniturile sale.

Că potrivit dispozițiunilor art. 884 Cod Comercial argumentează D-l Judecător de Instrucție prin ordonanța sa definitivă, directorii unor asemenea societăți care ar fi declarată în stare de faliment, nu pot fi pedepsiți decât cu pedeapsa de la bancrută simplă, chiar de ar fi culpabili de bancrută frauduloasă și că prin urmare inculpatul Dumitru Mitrică zis Matache, fiind Directorul Băncii Agricole, societate comercială cu sediul în Plenița, conform art. 884 codul comercial, îl scoate de sub urmărire pentru delictul de bancrută frauduloasă întrucât legiuitorul a înțeles, că un atare Director în asemenea condițiuni să fie pedepsit ca bancrutar simplu, iar în ce privește delictul de bancrută simplă, constată că este amnistiat conform legii, de amnistie din 6 Iunie 1930, deoarece încetarea plăților a avut loc anterior datei de 1 Decembrie 1928, adică la 3 Ianuarie 1928, după cum rezultă din sentința Tribunalului Dolj s. III-a cu No. 861/928, care a fixat această dată.

Având în vedere că în contra acestei ordonanțe definitive, D-l Procuror General a introdus opoziția de față și cere a se decide că e caz de urmărire în contra Directorului căpitan Dumitru Mitrică, pentru delictul de

bancrută frauduloasă, prevăzut de art. 880 Cod Comercial și pedepsit de art. 883 același Cod, că se susține de D-l Procuror General, chiar dacă s'ar admite interpretarea că legiuitorul prin art. 884 alin. 2. C. Com. a voit să pedepsească pe administratorii și directorii societăților anonime cu pedeapsa prevăzută de art. 881 C. Com. pentru bancrută simplă, cu toate acestea faptul în sine rămâne acela de bancrută frauduloasă, însă pedepsită mai ușor, așa că bancruta frauduloasă nu este amnistiată, și că în principiu dispozițiile art. 884. al. C. Com. se referă la pedeapsa bancrutei frauduloase dela art. 880 C. Com. iar nu la acea a bancrutei simple prevăzută de art. 881 Cod Com.

Considerând că în adevăr după dispozițiunile art. 884 al 2 C. Com. în caz de faliment al unei societăți în comandită pe acțiuni sau anonimă, administratorii și directorii lor, chiar dacă ar fi culpabili pentru vre'unul din faptele prevăzute de art. 880 C. Comercial, ei vor fi pedepsiți ca bancrutari simpli conform art. 881 C. Com. fiindcă ast fel a înțeles legiuitorul ca ei să nu fie pedepsiți altfel, chiar dacă vina lor ar fi socotită că intră în prevederile art. 880 Cod. Comercial.

Că prin urmare calificarea faptului nu are a fi interpretată de cât după natura pedepsei, ce urmează a i se aplica și că aceasta este atât de adevărat rezultă și din împrejurarea că crimele comise de minori, care din cauza etății lor de minori devin delictive și ori de câte ori ele au venit în concordanță cu legea admnistiei, au fost amnistiate.

Că astfel fiind interpretarea ce se cere de către D-l Procuror General, că chiar dacă pedeapsa este aceea a bancrutei simple faptul în sine rămâne tot o bancrută frauduloasă, nu este conformă cu legea fiindcă al. 2 dela art. 884 Cod Comercial când zice: ei se vor pedepsi cu aceeași pedeapsă, se referă la o pedeapsă prevăzută la alinieatul I al aceluiași text care indică pedeapsa bancrutei simple, ori un atare delict fiind constat că intră în amnistie, nu se mai poate susține că faptul poate fi considerat ca o bancrută frauduloasă și deci opoziția făcută de către D-l Procuror General local fiind nefundată Camera urmează a o respinge ca atare.

Pentru aceste motive și cele prevăzute în ordonanța definitivă opozată, respinge.

Semnați: *B. Crivetz, P. Hoiescu, I. Nicolau*

TRIBUNALUL ILFOV S. I COM.

Audiența din 15 Noemb. 1930

Președinția D-lui Hariton Udrea, judecător

I. G. Vântu cu Banca Națională

GAI.—CREDITOR GAGIST.—A DOUA DATORIE CONTRACTATĂ FAȚĂ DE ACESTA.— CÂND POATE SĂ REȚINĂ GAJUL? PREZUMȚIA, CĂ PĂRȚILE AU CONSIMȚIT.— ÎNCEPAREA PREZUMȚII.— APLICATIE, — ART. 1694 AL. 2 COD. CIV.

Dispozițiunile art. 1694, al. 2 cod. civ., care dau dreptul creditorului pentru a două datorie făcută de acelaș debitor și care scade anterior primei datoriei, să rețină gajul con-

stituit la prima datorie, până vor fi plătite ambele creanțe, se bazează pe o prezumție, că părțile au înțeles, ca lucrul să rămână creditorului pentru plata și a datoriei noi, însă aceste dispozițiuni nu-și mai găsesc aplicație, când prezumția încetează, cum este în cazul când pentru a doua datorie, debitorul a constituit o garanție, care asigură pe creditor pentru plata datoriei a doua în momentul constituirei.

No. 2125. Admisă acțiunea făcută de I. G. Vântu, în proces cu Banca Națională.

Tribunalul,

Asupra acțiunii introdusă, de reclamantul I. G. Vântu avocat din București, contra pârâtei Banca Națională a României, prin reprezentanții ei legali, pentru a fi obligată să i plătească suma de lei 31.887 în numerar, cu dobândă legală dela 21 Septembrie 1928 și suma de lei 357.500 în valoare nominală rentă 1922 cu cu-poanele dela Noembrie 1928, cum și cheltueli de judecată ;

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar ;

Având în vedere că reclamantul a susținut că N. N. Seceleanu, pentru un împrumut contractat la Banca Națională a României, i-a constituit acesteia un gaj în titluri de rentă 5 % 1922 ; că Banca Națională nefiind plătită a scos în vânzare gajul constituit ; că din vânzarea gajului, după scăderea sumei datorată de Seceleanu Băncii Naționale, a rămas suma de lei 31.887 în numerar și 357.500 valoare nominală 5 % rentă 1922 ; că aceste sume Banca Națională printr'o scrisoare către Seceleanu, i le-a pus la dispoziție acestuia ; că N. N. Seceleanu prin actul de cesiune aut. la nr. 32069/929 de Trib. Ilfov, s. n. a trecut aceste sume reclamantului, pentru serviciile sale de avocat ; că reclamantul i-a notificat pârâtei Banca Națională, cesiunea, arătând în notificare, că pe ziua de 4 Noembrie 1929 se va prezenta la chișeul Băncii Naționale pentru achitare și nefiind plătit, reclamantul a pornit acțiunea de față ;

Având în vedere că pârâta Banca Națională a României a susținut, că în scrisoarea acesteia către N. N. Seceleanu, după vânzarea gajului, aceasta a arătat, că a trecut la creditul lui N. N. Seceleanu sumele rămase după vânzarea gajului și nu i-a ținut la dispoziție aceste sume ; că Seceleanu după împrumutul cu gaj, a mai făcut un nou împrumut la Banca Națională de 60 mil., pentru care are și o ipotecă. cum și un nou gaj constituit ; că datoria aceasta din urmă scădea anterior datoriei dinainte ; că ipoteca și gajul din urmă nu acopăr datoria lui N. N. Seceleanu ; că pârâta Banca Națională este în drept să rețină sumele și valoarea pretinsă de reclamant pe baza art. 1644 cod. civ. ; iar în subsidiar pârâta a cerut să dovedească, că N. N. Seceleanu mai avea și altă datorie la Banca Națională, cum și că sumele și vaturile pretinse de reclamant au fost operate în cont-curent ;

La acest subsidiar s'a opus reclamantul arătând că el nu era neprevizibil pentru pârâtă, ca aceasta să nu-l invoace prin întâmpinarea sa ;

Având în vedere că acestea fiind susținerile părților, urmează să vedem dacă în speța de față are aplicație art. 1694-cod. civ, invocat de pârâta Banca Națională a României ;

Considerând că după art. 1694, al 2 cod. civ., dacă acelaș debitor a făcut o altă datorie către acelaș creditor, după tradiția amanetului, și o asemenea datorie a devenit exieibilă mai înainte de plata primei datoriei, creditorul nu va putea fi constrâns să libereze amanetul înainte da a se fi plătit ambele creanțe, chiar dacă nu s'a vorbit nimic de acest lucru cu ocazia cocontractării datoriei a doua ; că dispoziția art. 1694-cod. civ. se bazează pe o prezumție, că părțile au înțeles ca creditorul, care are deja la el un lucru al debitorului, să fie asigurat și pentru plata datoriei noi a debitorului, a cărui scadență este anterioară scadenței primei datorii ; că însă atunci când prezumția aceasta nu mai are loc, dispoziția art. 1694 cod. civ. nu-și mai găsește aplicația ;

Considerând că acest lucru se întâmplă, când pentru a doua datorie debitorul constituie o nouă garanție, care în momentul constituirei asigura pe creditor pentru plata datoriei a doua ; că prin constituirea acestei noi garanții nu se mai poate spune, că există prezumția, că părțile au consimțit ca lucrul dat anterior în gaj să fie reținut de creditor și pentru datoria a doua, fiindcă pentru datoria a doua creditorul și-a luat garanția necesară ; deci în cazul acesta ne găsim în fața a două datorii, pentru care creditorul n'a mai lăsat să lucreze prezumția din art. 1694 al 2 cod. civ, ci și-a luat el asigurarea, socotită necesară realizării creanței sale ;

Având în vedere că în speța de față se vede că pentru a doua datorie a lui N. N. Seceleanu, pârâta a fost garantată ; că această garanție, în momentul constituirei ei, era considerată suficientă pentru acoperirea creanței a doua a pârâtei ; că stabilindu-se aceasta, suma în numerar și titlurile rămase din vânzarea primului gaj nu mai pot să fie reținute de pârâtă pe baza art. 1694 cod. civ. și fiind astfel acțiunea reclamantului, cesionar dela N. N. Seceleanu, se găsește întemeiată ;

Având în vedere că pârâta a cerut în subsidiar să dovedească, că N. N. Seceleanu mai are și o altă datorie de 18.500.000 lei la pârâtă, cum și că acesta a lucrat în cont-curent cu pârâta ;

Considerând că după art. 14 leg. accelerări o probă nouă nu se poate invoca, dacă nu a fost arătată prin acțiune sau întâmpinare, decât numai dacă necesitatea ei a reeșit din desbateri și partea nu a putut să o prevadă dinainte ; că în speța de față reclamantul și-a făcut susținerile sale în felul cum și-a formulat acțiunea ; că pârâta față de această acțiune, putea să invoace prin întâmpinare, probele invocate acum în subsidiar ; aceste probe prin urmare nu erau neprevizibile pentru ea ; în situația aceasta, subsidiarul cerut de pârâtă, este inadmisibil în fața acestei instanțe și în consecință el se respinge ;

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător Hariton Udrea, admite acțiunea :

Semnăți : *Hariton Udrea, Andrei Balș.*